

jocs florals
escolars
de Catalunya

**Treballs guanyadors de la fase
territorial de la Catalunya Central**

XI Jocs Florals escolars

Relació d'obres

Categoria A1. *Les paraules màgiques.* Autoria: Jana García Casas, Ona Torra Casanovas, Mia Vives Trujillo i Irina Giraldez Puig

Escola Montserrat, Sant Salvador de Guardiola

Categoria A2. *L'esquirol.* Autoria: Arlet Camí Bescó, Yaye Fagouda Diop i Àsia Cardona Cruset

Escola Alta Segarra, Calaf

Categoria B1. *Un viatge còsmic.* Autoria: Erola Andreu Conill, Ariadna Bigas Puigdesens i Farners Fontdevila Dachs

Institut Escola Mossèn Cinto, Folgueroles

Categoria B2. *El gripau.* Autoria: Àngela Gomera, Iu Vall i Roc Perarnau

Institut Escola Barnola, Avinyó

Categoria C1. *El tresor de la transhumància.* Autoria: Su Costa Villena, Estel Serra Torrent, Isona Serra Torrent, Aina Solanich Bover i Judit Taulats Nualart

Escola Lluçanès, Prats de Lluçanès

Categoria C2. *La nit fosca.* Autoria: Núria Ferrer Pérez

Escola Montserrat, Sant Salvador de Guardiola

Categoria D1. *Hotel Àfrica.* Autoria: Gia Huy Nguyen, Samuel Ramírez Bedoya, Paula Soler Verdaguer i Ying Yang

Col·legi El petit Miquel—Sant Miquel dels Sants, Vic

Categoria E2. *Aventures al cinema.* Autoria: Laia Alemany, Xavi Vilet, Erik Rodríguez i Adrià Rayo

Escola Àuria-Apinas, Igualada

Categoria F1. *La nit d'espera.* Autoria: Clara Vilarrasa Aparicio

Escola Vedruna-Escorial, Vic

Categoria F2. *Des del balcó.* Autoria: Judit Marín Cabarrocas

Institut Taradell, Taradell

Categoria G1. *Utopia.* Autoria: Lucas Copoví Alcalá

Col·legi Monalco, Igualada

Categoria G1 Accèssit. *Les flors de temporada.* Autoria: Vicky Fuentes

Institut Escola Barnola, Avinyó

Categoria G2. *Com presonera del dia.* Autoria: Anna Riera Pazo

Institut Escola Barnola, Avinyó

Categoria H. *La transhumpancia al Lluçanès.* Autoria: alumnes de 6è.

Escola Lluçanès, Prats de Lluçanès

Categoria A1, prosa alumnat de cicle inicial de primària

Títol: Les paraules màgiques

Autoria: Jana García Casas, Ona Torra Casanovas, Mia Vives Trujillo i Irina Giraldez Puig

Centre: Escola Montserrat, Sant Salvador de Guardiola

LES PARAULES MÀGIQUES

Hi havia una vegada un nen, en Roger, que li agradava molt fer trucs de màgia.

Un dia a la classe de català, havien de fer un text instructiu i ell ho va voler fer sobre un truc.

Un cop acabat va decidir llegir-lo a tothom. Va anar dient els passos a seguir i tots estaven molt atents. Quan va arribar el moment de dir en veu alta les paraules màgiques del truc, en Roger es va equivocar i la seva companya Bruna, que estava al seu davant, es va convertir en un gat. Els companys i la mestra es van quedar bocabadats al veure el que havia passat. En Roger va dir:

- Tranquils... Patatim, patatam, que la Bruna deixi de ser un gat! Per mantenir la calma i solucionar l'encanteri.

Però, no va funcionar i un segon company, l'Agustí, es va convertir en un ratolí.

Llavors, el gat va començar a perseguir el ratolí. Quin desordre es va produir a la classe! La mestra corrent darrera el gat per agafar-lo i els companys d'en Roger per terra acotats per atrapar i protegir el ratolí.

Per sort, en Roger, enmig d'aquell xivarri va cridar:

Ja recordo les paraules màgiques per desfer l'encanteri! Em voleu ajudar?

Els companys i la mestra van dir-li que sí i van anar repetint les paraules màgiques que deia en Roger:

Patatim, patatam, que l'encanteri funcioni ja!

Catacric -catacrac

catacrac -catacric

vull que tornin

els meus amics.

Finament, l'encanteri es va desfer i tots ells estaven contents d'haver viscut i solucionat aquella experiència bestial.

Catacric-catacrac conte acabat.

Categoria A2, poesia alumnat de cicle inicial de primària

Títol: L'esquirol

Autoria: Arlet Camí Brescó, Yaye Fagouda Diop i Àsia Cardona Cruset

Centre: Escola Alta Segarra, Calaf

L'ESQUIROL

L'esquirol petitó
menja un pinyó.

De branca en branca va saltant
i les sabates va embrutant.

Es troba un cargol
i li pregunta per l'herba de poniol.

Troba l'herba sota un pi
i això s'acaba aquí.

Categoria B1, prosa alumnat de cicle mitjà de primària

Títol: Un viatge còsmic

Autoria: Erola Andreu Conill, Ariadna Bigas Puigdesens i Farners Fontdevila Dachs

Centre: Institut Escola Mossèn Cinto, Folgueroles

UN VIATGE CÒSMIC

Hi havia una vegada una noia que es deia Carlota. Era alta, amb els cabells llargs de color castany i sempre portava dues trenes. Els seus ulls blaus eren com el mar. Tenia 11 anys i vivia a Andorra la Vella amb els seus pares, l'Elisenda i en Jordi, i les seves germanes, la Sarah de 10 anys, que era la mitjana de totes, i les bessones, la Raquel i la Chloe de 7 anys. Vivien en una mansió molt maca de pedra.

La Carlota era molt treballadora i simpàtica. A ella li agradaven molt les històries que li explicava el seu avi quan era petita. Somiava tenir una aventura per l'espai i per això, cada nit, contemplava el cel ansiosa esperant que li passés alguna cosa.

L'any 2024 va passar un fet molt estrany, el Sol va parar de brillar. La nit anterior, la Carlota estava mirant per la finestra, com cada nit, quan va sentir un soroll. Va baixar corrents per les escales de casa seva. Ràpidament, va obrir la porta del jardí per veure què era aquell soroll. Tot d'una, va veure que hi havia una pedra de color blau.

-Què deu ser aquesta pedra?- va preguntar-se. La va agafar, i de cop i volta, va començar a enlairar-se. Estava volant. Espantada, la va deixar i va caure de cul. La va tornar a agafar. Va tornar a volar. Es va adonar que si l'agafava volava, però si la deixava queia. En aquell moment, va recordar les històries que el seu avi li explicava sobre unes pedres màgiques. La història deia que si ajuntava les pedres, aquestes podien concedir dos desitjos a qui les tingués. Sort que el seu avi, que era astronauta, li va deixar un llibre sobre com construir un coet.

L'endemà al matí, a primera hora, estava a la ferreteria per comprar ferro. A les 7:45h. va anar amb el fuster a buscar la fusta. Seguidament, va anar a buscar una butaca per estar ben asseguda en el seu viatge. A les 8:45 va anar a l'electricista, encara tenia temps per arribar a l'escola a l'hora.

Un cop finalitzat el dia escolar, va anar a buscar un vestit d'astronauta. Un cop va tenir-ho tot, va començar a construir el seu el coet el més bonic i còmode possible. Estava molt cansada, així que va dormir la nit sencera fins que va sonar el despertador.

Estava molt cansada, així que va dormir la nit sencera fins que va sonar el despertador. D'una revolada es va aixecar i va anar a parlar amb els seus pares. Els hi va demanar si podia anar a fer una volta per l'espai. Aquests no van tenir temps ni de contestar. Ella va sortir com un coet deixant-los plantats amb la paraula a la boca. Es va dirigir cap el seu coet, es va ficar i va donar-li l'ordre per anar direcció a Mercuri.

Un cop va aterrar a Mercuri va baixar del coet una mica sacsejada. Va obrir bé els ulls i aquests van topar-se amb un Umpa Lumpa. De seguida la va saludar i li va dir que es deia Xicorito. Ella no sabia ben bé que era aquella persona, però va recordar les històries de l'avi i va deduir que era un humà alien miniatura.

Ella li va demanar: Ets un alien humà? -Sííí -va respondre en Xicorito, però com que humà alien miniatura és molt llarg, ens diem Umpa Lumpa.

La Carlota li va dir a en Xicorito: -Tu no has sentit parlar d'unes pedres del desig?

-Ah! les pedres que són molt brillants? -va preguntar en Xicorito.

-Sííí, jo en tinc una -li va dir a la Carlota.

-Me les pots deixar? - li va demanar la Carlota.

En Xicorito li va donar i la Carlota molt agraïda va continuar el seu viatge per tots els planetes: Venus, Mart, Júpiter, Saturn, Urà. En tots va poder agafar les pedres del desig, ja només li quedava l'últim planeta: Neptú.

Només aterrar a Neptú, va veure una nau molt rara. Sense pensar-s'ho dues vegades va entrar. Allà, hi habitava un alienígena gegant anomenat Ricotto.

La Carlota, en veure aquell monstre tant alt i tant terrorífic, va fer un crit que es va sentir des de l'altra punta de l'Univers. En Ricotto, trist per haver-la espantat, es va posar a plorar i va dir: - Per dó, sempre faig por, és que sóc lleig, però tinc un bon cor! - va somiquejar.

La Carlota va quedar parada, va actuar sense pensar i amb el cor encongit li va dir: - No et preocupis, he estat jo! Però, per casualitat no tens una pedra del desig? Aquest va contestar: - I tant! És tota teva, no la faig servir i segur que tu en faràs un bon ús - va dir en Ricotto – però m'has de prometre que faràs que el Sol torni a brillar. La Carlota li va prometre que així seria i després d'agafar la pedra va continuar el seu camí.

Ara ja tenia totes les pedres, les va ajuntar com si fossin peces de puzzle. De cop, va sorgir una llum immensa i una veu ronca que deia: -Quins dos desitjos vols que et concedeixi? La Carlota va contestar : - Vull demanar que el sol torni a brillar i tornar a casa meva. D'acord. -va dir. De cop, una llum molt brillant la va il·luminar i... la Carlota era a casa seva i el Sol estava molt resplendent i brillant.

De cop, ti ti ti ti ti ti ti ti, el despertador va sonar.

Categoria B2, poesia alumnat de cicle mitjà de primària

Títol: El gripau

Autoria: Àngela Gomera, lu Vall i Roc Perarnau

Centre: Institut Escola Barnola, Avinyó

EL GRIPAU

El Gripau Babau
tenia un amic que es deia Pau.

Vivien en un palau
i anaven a una escola
que es deia Barnola.

Tenien un amic
que es deia lu Feliu
que li agradava anar al riu.
Era molt mandrós
i una mica gelós.

Tots junts anaven al parc
a practicar el tir amb arc.
Anaven a la torre Eiffel
amb un pot de mel.

Anaven al cul de la mona
amb un tros de poma.
Anaven a un restaurant
i menjaven un croissant.

Que bonic que és París,
quan hi vaig em fa feliç!

Categoria C1, prosa alumnat de cicle superior de primària

Títol: El tresor de la transhumància

Autoria: Su Costa Villena, Estel Serra Torrent, Isona Serra Torrent, Aina Solanich Bover i Judit Taulats Nualart

Centre: Escola Lluçanès, Prats de Lluçanès

EL TRESOR DE LA TRANSHUMÀNCIA

Aquesta història comença en una casa del poble de Prats de Lluçanès on una àvia anomenada Teresa, estava asseguda en una butaca fent un gorro de ganxet per la seva néta, la Clàudia. De sobte la Clàudia va entrar per la porta després de la tornada de l'escola i va veure que la seva àvia li havia preparat el seu berenar preferit: pa amb xocolata i un suc de poma.

Va fer una queixalada al deliciós entrepà i va exclamar:

-Mmmmm... Està boníssim!

-Una cosa àvia, em podries ajudar a fer un treball de classe sobre la transhumància?

Tu vas fer la transhumància de petita oi?

-Ui quins records! Això va començar...

-Un moment àvia, que vaig a buscar una llibreta per apuntar tota la informació! Ara vinc.

Al cap d'una estona la Clàudia ja tornava a ser a baix amb la llibreta en una mà i el llapis a l'altra.

-Ja estic preparada, ja pots començar.

I així va ser com l'àvia va començar la seva història...

-D'acord, com et deia, això va començar quan jo tenia 20 anys. Vaig reunir un ramat d'ovelles per començar la transhumància, va ser llavors quan vaig conèixer el Martí, el teu avi i vaig començar a fer la transhumància juntament amb ell.

Vam estar dos mesos i mig viatjant per les muntanyes, va ser un camí molt llarg i esgotador però va valer molt la pena.

Vam sortir de Prats de Lluçanès i vam agafar un camí cap a St. Creu de Jutglar.

Vam estar tot el matí caminant fins que vam trobar una bassa al costat d'una església i, com que ens va semblar molt maca, la vam anar a visitar mentre les ovelles bevien aigua. Al vespre, quan es feia tard, vam anar a una casa de parada, vam deixar les ovelles i la gossa, la Lluna, al corral i vam anar a la casa. Els amos no eren gaire simpàtics, ens van donar el menjar, aigua i ens van ensenyar les habitacions i tot sense dir ni piu.

Vam anar a les habitacions, vam deixar les nostres coses i vam comentar que l'endemà aniríem a St. Martí d'Albars.

A les sis del matí, quan ens vam llevar, vam anar a buscar les ovelles i la Lluna i vam anar cap a St. Martí d'Albars a esquilar les ovelles perquè començaven a tenir molta llana i, com que anàvem al Pirineu a buscar herba passarien molta calor.

Així que van acabar d'esquilar totes les ovelles, que en aquell moment en tenia 172, així que ja et pots imaginar l'estona que ens hi vam estar. Vam anar a una clariana a dinar, després de dinar i

de fer una becaina que sempre es posa bé vam agafar el camí i, durant tot el dia, vam estar caminant: vam passar per diferents camins, rius i prats, era un paisatge molt bonic. Quan es va fer fosc vam anar a una casa de parada que hi havia al costat del camí i, com que tenia tres xiprers, ens van deixar quedar a dormir.

-Què vol dir que té tres xiprers àvia?

-Vol dir que donen menjar, aigua i refugi. Si té dos xiprers et donen aigua i menjar i si té un xiprer només et donen aigua. És una característica de les cases de parada.

-És molt interessant àvia, continua!

-Ens vam adormir molt ràpid perquè estàvem molt cansats però malauradament, a les dues de la matinada, em vaig desvetllar i, com que no podia dormir, vaig baixar al corral a visitar les ovelles, les vaig comptar i em disposava a marxar quan, de sobte, vaig sentir un soroll darrere meu com si hi hagués algú però em vaig girar i no vaig veure ningú, així que vaig anar a dormir. El Martí va venir molt esverat perquè faltaven dues ovelles i em va despertar, vam baixar a baix per assegurar-nos-en i efectivament, faltaven dues ovelles!

El Martí, molt esverat, va començar a remenar i es van trobar el terra una mica tacat de sang i una mica de pèl ataronjat. Vam deduir que se les havia emportat la guilla, així que les vàrem donar per perdudes. Amb la tristesa al cor vam continuar el camí.

Vam estar dos dies caminant però no va passar res interessant o esgarrifós, fins que vam arribar al Pirineu. Quina alegria al veure aquells camps verds plens d'herba! Les ovelles es van dispersar ràpidament i la Lluna corria tot fent salts. És una gran sort per nosaltres poder admirar la bellesa de la transhumància, l'esforç, la tristesa i l'alegria que comporta fer el camí i la satisfacció d'acabar-lo i haver superat tots els reptes.

La Clàudia va estar tota l'estona molt atenta a les explicacions de la seva àvia. Estava emocionada i orgullosa de ser la néta d'una pastora que tantes i tantes vegades havia travessat els Pirineus amb el seu ramat per fer la transhumància. Quina gran vida que havia tingut la seva àvia!

Finalment l'àvia es va acostar a la seva néta i li va agradar el gorro que havia estat teixint només per ella. A l'etiqueta posava "100% llana" i la Clàudia va entendre el gran esforç que hi havia darrera d'aquell bonic gorro que la seva àvia havia fet amb tant d'amor.

Categoria C2, poesia alumnat de cicle superior de primària

Títol: La nit fosca

Autoria: Núria Ferrer Pérez

Centre: Institut Escola Montserrat, Sant Salvador de Guardiola

LA NIT FOSCA

Em vaig despertar per un crit
el cos em tremolava
no sabia què passava
estava espaordit.

Em vaig aixecar
la porta oberta vaig veure
no m'ho podia creure
juraria que la vaig tancar.

Tenia molta son
vaig caminar sigilós
perquè estava molt nerviós!
Em desperto. Era un malson.

Categoria D1, prosa alumnat de primària

Títol: Hotel Àfrica

Autoria: Gia Huy Nguyen, Samuel Ramírez Bedoya, Paula Soler Verdaguer i Ying Yang

Centre: El petit Miquel—Sant Miquels dels Sants, Vic

HOTEL ÀFRICA

Aquesta història va passar fa un temps en una selva africana. La selva era gran, amb uns arbres molt alts i grossos. Era un lloc molt bonic amb colors verds i una mica marrons, perquè cada setmana hi havia pluges tropicals.

La selva estava plena d'animals i insectes. Hi havia goril·les i micos enfilats als arbres menjant plàtans. Conills i esquiroles corrent per terra, també hi havia àligues, lloros de mil colors, periquitos i cacatues que volaven tranquil·lament. Hi havia un gran riu que travessava la selva on hi vivien peixos de colors, tortugues, cocodrils i algun ànec.

La vida a la selva era tranquil·la i relaxada, fins que un dia van aparèixer uns homes que venien des de molt lluny amb una idea concreta: volien tallar els arbres i les plantes de la selva per construir-hi una central elèctrica i cases de luxe.

Els homes eren alts i forçuts, anaven vestits amb roba de camuflatge, portaven serres i destrals i també anaven carregats amb armes per si els atacava algun animal.

Quan van arribar a la selva van muntar un campament per poder dormir i veure com s'organitzarien els següents dies.

A la selva també hi havia algunes tribus, famílies que vivien en harmonia amb els seus fills i filles. Aquestes tribus vivien en unes cabanyes de fusta fetes amb pals llargs i cobertes amb pells d'animals. Hi havia pares, mares nens i nenes. Els pares i mares anaven a caçar i pescar. Els nens i nenes eren els encarregats d'anar a buscar fruits salvatges i fruites per menjar.

Un dia, mentre els nens recollien fruits van veure el campament i s'hi van acostar sense que els veiessin. Van veure els homes que parlaven del que volien fer, de com tallarien els arbres i com farien les construccions. Els nens es van espantar molt perquè van pensar que es quedarien sense selva i llavors van córrer a casa.

Quan van arribar al poblat van explicar-ho als pares i mares, que també es van preocupar i van decidir convocar els avis i àvies, que eren els més savis, i que tenien més experiència.

Els avis i àvies els van dir que els problemes s'han de resoldre parlant.

Així doncs, van decidir que anirien al campament per parlar amb l'expedició.

Havien de pensar qui aniria fins al campament i què s'havia d'explicar. Els representants no podien tenir vergonya, havien de ser valents, espavilats i saber explicar-se molt bé.

Van escollir dos nens i dues nenes. Eren la Paula, la Ying, en Samuel i en Gia Huy. La Paula la van triar perquè no tenia vergonya, la Ying perquè era molt espavilada, en Samuel perquè era valent i en Gia Huy perquè era xerraire i s'explicava molt bé.

Ara faltava tenir clar el que els volien dir: era imprescindible mantenir la selva com estava. Sense arbres no podrien viure, els ocells no tindrien casa, els arbres donaven oxigen i ombra en els dies assolats. Tampoc no podrien fer foc. Els gorilles, micos, esquirols no podrien desplaçar-se de branca en branca, tampoc no trobarien menjar.

Els quatre valents van anar cap al campament d'obres. Es van presentar i els van rebre l'arquitecte principal i el seu ajudant.

Els nens van explicar totes les seves raons per mantenir la selva tal i com estava.

Els homes ho van entendre però els van dir que no es podien fer enrere: havien signat un contracte, i a més a més, necessitaven els diners del projecte.

La situació era complicada. Havien de trobar una solució.

Els nens van tenir una idea: 'hotel en comptes de fer-lo amb totxanes i tallar els arbres el podien fer aprofitant la natura: construirien cases sobre els arbres i a sota hi farien tipis amb pells d'animals i troncs.

Era una idea fantàstica! Va agradar molt als constructors. Als turistes segur que els hi encantaria provar aquesta nova experiència.

Però hi havia un altre problema, com hi farien arribar la llum?

Estaven pensant..., quan... en Samuel es va il·luminar: -Per què no hi posem plaques solars? - D'acord, fantàstic - van dir els enginyers - quina bona idea! - van picar de mans tots alhora.

Ara tocava posar-se a treballar. Com que els arquitectes no sabien com construir cabanes als arbres van demanar suport als pares i mares de la tribu, que de seguida els van voler ajudar.

Van posar-se tots d'acord i van començar a treballar. Els enginyers i els pares dirigien. Els treballadors construïen sense parar respectant la natura, i els nens i nenes donaven idees perquè quedés més bonic.

Després d'un any i mig de treballar sense parar ja tenien el complex acabat. Es tractava de vint-i-cinc cabanes i quinze tipis.

Als habitants de la tribu els va agradar molt el projecte, i van demanar si podrien treballar-hi. I així va ser: serien els encarregats de portar el menjar i l'aigua per beure. També van construir un parc natural per a nens i nenes on hi havia tobogans fets de troncs, tirolines i gronxadors.

Finalment van fer la inauguració i van obrir.

Era un lloc meravellós. A les nits s'hi podia contemplar les estrelles i sentir el crit de l'òliba i el xot. Quan era lluna plena els savis del poble es reunien i els explicaven històries de la selva, de quan ells eren petits i de com viure dels recursos naturals. I així va ser com l'Hotel Àfrica es va fer famós arreu del món.

Categoria E2, poesia alumnat de secundària

Títol: Aventures als cinema

Autoria: Laia Alemany, Xavi Vilet, Erik Rodríguez i Adrià Rayo

Centre: Escola Àuria-Apinas, Igualada

AVENTURES AL CINEMA

Avui han obert el cine
i anem a veure una pel·li animada.

La pel·lícula és de terror,
amb coses terrorífiques i morts.

Han enterrat el mort
i se m'ha escapat un rot.

Les millors crispetes del món?

Les dolces i de sal, no?

Un cine és una sala gran

i té cadires,

per veure al Harry Potter fent meravelles.

Els gats bufen i esgarrapen,
sort que no poden entrar a les sales.

L'eriçó punxa i s'embolica,

com una pilota

bota i bota fins al cel.

En Harry somriu sabent que ha fet coses que

només un mag pot fer.

La pel·li s'acaba i

la gent marxa de la sala.

Categoria F1, prosa alumnat de primer cicle de secundària

Títol: La nit d'espera

Autoria: Clara Vilarrasa Aparicio

Centre: Col·legi Vedruna-Escorial, Vic

LA NIT DE L'ESPERA

El dia s'apagava cada vegada més. El cel començava a mostrar tons roses i groguencs, els carrers s'anaven buidant i jo continuava allà asseguda, esperant. No n'estic segura de quant temps vaig estar allà, però el que sé del cert és que no va ser poc. N'estava segura que totes aquelles hores valdrien la pena, així que vaig esperar. I esperar. I esperar. Quan el cel va tenyir-se completament de negre, vaig plantejar-me marxar cap a casa per primera vegada en tot aquell temps, el qual m'havia semblat interminable. Però, qui em deia que no apareixeries quan jo ja hauria marxat?

Vaig agafar un llibre que tenia a la maleta i li vaig fer una ullada. No m'agradava especialment llegir, malgrat que aquell dia el duia. Feia poc temps que me l'havien regalat, i no havia pensat a treure'l de la motxilla. En aquells últims dies semblava que no hi havia manera de concentrar-me en res. Vaig llegir les primeres pàgines amb desinterès, amb l'ajuda de la poca llum dels fanals que il·luminaven el carrer, perquè en l'única cosa que podia pensar era en veure't. El meu cap ja havia interioritzat que seria així.

Després d'un parell de capítols vaig desfer el llibre a la maleta una altra vegada. M'avorria, i em començava a preocupar el pensament que potser no vindries. Vaig mirar al meu voltant. Tot fosc. Ningú. Després vaig mirar el rellotge. 23:58. Em vaig fixar al final del carrer i finalment vaig veure una silueta que s'acostava entre la foscor de la nit i entre el soroll dels pocs cotxes que circulaven pel carrer. La meva emoció va ser grandiosa. N'estava segura que si tenia paciència m'acabaria trobant amb tu, i per fi s'estava complint el que volia. No vaig poder evitar somriure, i vaig fer un gest amb la mà per cridar-te l'atenció i saludar-te.

Quan finalment vaig distingir-te la cara, em vaig decebre. No eres tu, això era clar. Però, si no eres tu, com podia ser que vinguessis directament cap a mi, tan convençut? A qui més miraves, si no era a mi? El carrer era completament buit, no hi havia cap altra persona. La persona que s'acostava era un home no gaire gran, vestit tot de negre i amb una expressió terrorífica al rostre. S'acostava ràpidament sense treure'm els ulls de sobre, i jo cada vegada

estava més espantada. En aquell mateix instant vaig entendre que ser allà sola a mitjanit, esperant a algú que no sabia ni si existia perquè només l'havia vist per fotos, era un gravíssim error. Un error que ja no es podia arreglar.

Vaig aixecar-me del banc on era asseguda, i vaig començar a avançar a pas ràpid en direcció contrària a la de l'home. No vaig girar-me enrere, només vaig centrar-me a arribar a casa tan aviat com fos possible. Vaig sentir les seves passes ràpides darrere meu. Finalment, vaig veure casa meva, però no era prou a prop. Jo em començava a cansar i l'home només feia que accelerar el pas cada vegada més. Un munt de pensaments horrorosos em van venir al cap de cop, vaig començar a posar-me molt nerviosa i se'm van negar els ulls. Vaig intentar centrar-me a caminar tan de pressa com vaig poder, però això no em va calmar la intranquil·litat.

Per fi vaig veure l'entrada de casa. Vaig agafar les claus de la maleta amb dificultat i vaig accelerar encara més el pas, però no n'hi havia prou. L'home era massa a prop i vaig pensar que el més probable era que aquella nit no arribés a casa. Vaig notar una mà a l'esquena que em tibava i m'obligava a girar-me. Sobresaltada, vaig mirar-lo durant un instant. L'últim instant abans de perdre la consciència. N'estava segura que em trobaria amb tu aquella nit. Però, qui em deia que series tu qui no apareixeria, sinó que seria qui va acabar amb la meva vida?

Categoria F2, poesia alumnat de primer cicle de secundària

Títol: Des del balcó

Autoria: Judit Marín Cabarrocas

Centre: Institut Taradell, Taradell

DES DEL BALCÓ

Dolçament, es balanceja, cultivant lentes cançons.

Entre flors que ens floreixen, discretament, dins dels pulmons.

I quan la lluna s'abaixa, i a la galta em fa un petó,
ens fem com princeses, petits Castells, petits racons.

Dolçament, es balanceja, cultivant lentes cançons.

Com les flors que se m'abracen i ens creixen als pulmons.

I quan la lluna s'abaixa, i discreta em fa un petó,
la persegueixo cel amunt, i la miro des del balcó.

Categoria G1, prosa alumnat de segon cicle de secundària

Títol: Utopia

Autoria: Lucas Copoví Alcalá

Centre: Col·legi Monalco, Igualada

UTOPIA

La solitud havia teixit el seu vel al voltant de l'ànima de l'Eudald. Es trobava a la cúspide dels cinquanta anys. De mica en mica, la vida l'havia anat privant d'aquella joia que alguna vegada el va definir i l'havia transformat en un ésser desolat.

La traïció va arribar des d'on menys s'ho esperava. La mateixa dona que posava a Déu com a testimoni del seu amor, ara li donava l'esquena i s'endinsava en un camí que no l'inclouïa. Els moments viscuts i totes les promeses d'amor s'esvaïen amb el mateix vent que s'emportava les seques i fines fulles de la tardor, deixant a l'Eudald Muntaner Mas ferit i despulat davant el seu últim hivern. Els seus fills feia temps que havien marxat del niu familiar. Per desgràcia o per fortuna, s'assemblaven massa a la mare; encara que l'Eudald s'intentés embenar els ulls amb l'amor que sentia, per a ells, no era més que un home acabat de qui volien xuclar fins a l'última pesseta.

La soledat de l'Eudald no era precisament escollida, era més aviat una soledat imposada que cada vegada l'empenyia més fort sobre les espatlles. Els miralls li retornaven la imatge d'un home desconegut, ple d'arrugues que simbolitzaven batalles perdudes i somnis dissipats. Es trobava en la cruïlla d'existir sense viure on la llum d'esperança del crepuscle no aconseguia travessar l'horitzó.

En una nit on les estrelles titil·laven amb indiferència i l'únic que pertorbava el silenci sepulcral era el soroll de la carretera, el destí llençava el seu disseny més cruel i roí. L'Eudald s'asseia al cotxe i l'engegava amb un entorpidiment absurd. S'hi passava la major part de la jornada presoner d'una fosa industrial. Només era un prescindible treballador, com un píxel en una imatge d'alta definició.

En el cas que se li pogués dir llar a aquells trenta metres quadrats de parquet corcat on "descansava", de camí a casa, l'Eudald sentia com les seves parpelles pesaven més que les plaques de plom que aixecava a la fosa i amb prou feines calibrava el volant sense que llisqués ni girés bruscament.

Enmig d'aquesta lluita que oscil·lava entre la sobrietat i una ebrietat dormilega, un estrambòtic cop colpidor i brusca va envestir l'Eudald amb una rapidesa imparable, fins i tot per l'airbag. El moviment impredecible del cotxe va seguir uns metres més endavant fins que es va aturar violentament en un últim xoc. L'accident va ser fatídic i va causar una fractura en el delicat teixit de la normalitat. Es trobava suspès en un limbe entre la vida i la mort. Sumit en un coma, el món tal com el coneixia es va esvaïr.

A l'hospital, el cos de l'Eudald jeia immòbil, connectat a màquines que el mantenien a ell i al seu prim fil de vida que encara preservava. Mentre els aparells mèdics funcionaven i els metges s'afanyaven al seu voltant, l'Eudald vivia en una realitat alternativa. Un refugi utòpic creat pel seu subconscient. Cada acció i cada soroll del voltant esdevenien experiències completament diferents.

Les fredes parets blanques del box que normalment transmetien una sensació d'aïllament, es transfiguraven en la càlida i idíl·lica extensió de les daurades dunes de les Bahames. L'aire de l'habitació, plagat de desinfectant i olor de làtex, esdevenia una suau brisa marina que l'embriagava de sal i llibertat.

Quan en la utopia de l'Eudald res es podia millorar, aquell constant i estressant regalim de l'antibiòtic que, gota a gota, entrava en el seu organisme, semblava convertir-se en la relaxant remor d'un còctel enllestint-se per ser pres amb una canya en forma de para-sol i un grill de llimona a la boca del got. De cap manera sentia la gèlida invasió de líquid a les seves venes. Una cordial infermera que sovint entrava a revisar les constants de l'Eudald es metamorfosava en una cambrera eixerida i somrient que li atorgava la seva beguda. Fins i tot, el senyor Muntaner era capaç d'escoltar el xoc agut dels gels topant entre ells i les parets de vidre. Tot el que succeïa en el box ho percebia diferent. La línia entre la dura realitat que estava vivint l'Eudald i el seu món utòpic hermetitzat pel seu coma era tan fina que tenia les hores comptades.

Passava el temps i la salut de l'Eudald perdia força i les ones punxegudes del monitor cardíac semblaven decebudes amb el seu estat físic. Però cada vegada que la metgessa li ajustava l'oxigenador, l'Eudald s'imaginava escalant el cim dels Alps i respirant un aire net i purificat. Les mans totes plenes de magnesi en pols i el soroll de l'arnès i els mosquetons s'entenien perfectament amb el suau so del bosc caducifoli que veia quan abaixava el cap.

En un instant enmig d'aquell univers atemporal, va percebre la veu dels seus fills i la seva dona. Els ulls d'aquelles persones no havien ofert cap llàgrima visible. Passaven pel box només per revisar el testament de l'Eudald intentant gratar-ho tot per aconseguir qualsevol propietat o benefici que sabien que no mereixien.

L'Eudald, en canvi, jeia estirat al llit i, encara que ningú se'n va assabentar, va plorar una llàgrima de felicitat que va romandre a la conca del seu ull i no va regalimar per la seva galta fins que no va trobar-se amb d'altres. Idealitzava un últim sopar familiar amb els seus dos fills que l'admiraven i amb la seva dona que, asseguda a la cadira de l'altre extrem de la taula, li feia els mateixos ulls murrís que van enamorar l'Eudald.

Les punxades de les agulles, en comptes de moments d'incomoditat, simulaven el contacte de les boges gotes de pluja que humitejaven la seva pell i li feien pessigolles. El rugós tacte dels llençols de lli que s'estenien sobre el seu cos quasi inert, li evocava la sensació de la càlida abraçada d'una manta tova davant d'una foguera.

Pertorbant la melodia dels xiulets de les màquines, una dotzena de metges van entrar atabalats a la sala per intentar allargar la dura estança de l'Eudald a la Terra, però, malauradament o gràcies a Déu, no ho van aconseguir.

Per a l'Eudald, va ser el comiat d'amics que feia anys que no veia on brindaven per anècdotes passades i recordaven els vells temps. Ara l'Eudald és el protagonista d'una vida que anhelava. Cada dia és una promesa i cada nit un somni complert.

Així comença la seva història.

Categoria G1 accésit, prosa alumnat de segon cicle de secundària

Títol: Les flors de temporada

Autoria: Vicky Fuentes

Centre: Institut Escola Barnola, Avinyó

LES FLORS DE TEMPORADA

Avui fa 5 anys de la seva mort, he pogut superar-ho durant aquest temps, però la trobo una mica a faltar. La felicitat que em donava i amb el bé que compaginàvem, érem inseparables. Ella era ma mare. Jo sóc Margarete, la seva filla, i estic vivint lliure i feliç, en una casa llunyana, plena de colors i envoltada d'animalons. Abans que morís la meva mare, em va deixar aquesta casa al camp, on actualment estic vivint i donant-li vida. A l'entrada del meu menjador es trobava un gran quadre que em va regalar ma mare, en ell es pot veure un habitatge aïllat ple de vida que em fa sentir com si hi fos dins d'ell.

Tinc una vida de camp, molt rural i tot fet per mi, m'alimento del que vaig cultivant al meu hort marçó, amb plantes a punt de néixer i amb una olor que dona pau, de terra mullada, com quan acaba de ploure, i una olor a les cebes acabades de plantar i a flors. Sí, a flors, són unes floretes liles que es diuen lavanda, i totes aquestes olors es fusionen al meu nas cada matí, cada tarda, i fins a l'hora de dormir.

Però la meva soledat és una cosa que admiro de mi. És com un poder a voler ser lliure, i de com va ser la meva mare fa temps, és un poder inexplicable, és com si la llum que entra per les finestres cada dia, i et dona aquella escalfor pel cos i t'entren ganes de: saltar, córrer, cantar i ser tu sense ser jutjat, o simplement tirar-te a terra i apreciar el teu voltant. I tots aquells animalons que venen a totes hores a demanar-me menjar, és com si tot això fos màgia de la meva mare, on cada dia em regala dies indescriptibles, dies que semblen sobrenaturals. Fins i tot quan hi ha pluja, trons i pedrades es pot admirar cada petita gota que recorre fins l'ampit de la finestra, i quan et lleves i veus tot mullat, però amb l'olor del principi i torna a començar. És una rutina que mai et podries cansar, cada detall, cada planta nova, cada ocell nou que es posa a la barana del terrat o quan inviten a tots els seus amiguets als sofàs del meu pati i puc admirar tot el seu plomatge, però, sempre em demano serà la meva mare qui demana fer tots aquests fets?

De sobte, en un dia molt solejat i colorit, on em trobo donant-li molt d'amor en les meves plantes oloroses, trobo que el meu voltant va desapareixent, noto com tot el terra es mou i el meu cap no para de fer voltes i voltes és una sensació aclaparadora i desesperant, no sé què em passa, agafo totes les meves flors i entro corrents a casa, on de sobte perdo el coneixement i cau el meu cos dèbil i pàl·lid al sofà de ganxet que tinc just a l'esquerra, i el matoll de flors cau a terra, on es van perdent

pel menjador sense que les pugui veure i olorar-les per últim cop, com a principis de temporada, quan surten totes les flors...

- Margarete, que et passa res? Ens n'hem d'anar de la galeria, ens espera el guia del museu.

- Sí, sí, simplement un petit record. — Diu perduda i amb la cara plorosa.

Categoria G2, poesia alumnat de segon cicle de secundària

Títol: Com presonera del dia

Autoria: Anna Riera Pazo

Centre: Institut Escola Barnola, Avinyó

COM PRESONERA DEL DIA

Corres per la nit com presonera del dia
et devoren a la nit crits de “no estàs sola”
crits que ningú sent que s’esborren pel neguit
el neguit que plora quan no et troba al teu llit
i plora la ràbia de seguir vivint.

És una lluita infinita, que mai no acaba
una àvia veu la seva nena lluitar
una mare veu la seva filla cridar
cridar per ella, ara també cridar per totes
cridar per salvar una lluita, per moltes vides.

Una por a la foscor de la que tu t’amagues
la nena que encén el llum per anar a dormir
la mare que no la para de protegir
On ets ràbia?, perquè t’amagues dins meu
i no surts quan jo corro sola per la nit.

Categoria H, conte audiovisual

Títol: La transhumància al Lluçanès

Autoria: Alumnes de 6è

Centre: Escola Lluçanès, Prats de Lluçanès

LA TRANSHUMÀNCIA AL LLUÇANÈS

Un dia la meva àvia em va explicar
que pel Lluçanès ella solia pasturar.
Amb el ramat feia camí
per arribar al seu destí.

Per camins ramaders havia de passar
si bones pastures volia trobar.
Quan l'estiu començava a venir
cap a les muntanyes feien camí.

Un cop el fred començava a arribar
a les valls tornava a baixar.
Així el ramat podia cuidar
fins l'hora de tornar a marxar.

Era un camí molt complicat
perquè estava molt allunyat.
Moltes parades havia de fer
perquè els animals es poguessin refer.

Pel camí als abeuradors paraven
perquè allà aigua sempre trobaven.
A les pletes i returades podien reposar
i a les cases de parada també podien menjar.

Les ovelles també s'havien d'esquilar
i així obtenir llana per filar.
Gràcies a la seva llana podem dir
que nous oficis van poder sorgir.

Alguns dels camins encara hi són
i són importants per la gent de l'entorn.
És bo que se'n pugui parlar
i així poder-los conservar.

Ara la meva àvia molt trista està
perquè els camins es comencen a abandonar.
Ja no hi ha pastors que la transhumància facin
i amb els ramats es desplacin.

Per això jo de gran vull ser pastor
i seguir aquesta bonica tradició.
Tindrè un bon ramat
i així conservaré el seu llegat.

<https://youtu.be/quFAiMMiiZw?si=xhJU0WNYLIJILZDE>

**Moltes gràcies per la vostra
participació**

Maig 2024

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació
Serveis Territorials a la Catalunya Central